

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Samaritencii

Evangelhia Duminicii a cincea după Paști
Ev. Ioan 4, 5-42

În vremea aceea a venit Iisus la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său. Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau!, fiindcă ucenicii Lui se duseseră în cetate ca să cumpere de mâncare. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, Care ești iudeu, ceri să bei apă, de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel Ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și au băut din ea el însuși și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși, dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu va mai înseta, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare, spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia

a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești Proroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește. Duh este Dumnezeu, și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi? sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți să vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva Aceasta este Hristos? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau, deci, ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui Care M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată, zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele, că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viață veșnică, pentru ca împreună să se bucure și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisise: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii.

Învierea Domnului ne cheamă să ne angajăm cu toată ființa spre a lucra binele în lume

În urma dialogului cu Mântuitorul Iisus Hristos, femeia samarineancă s-a vindecat. Se vede aceasta din faptul că merge în cetate și mărturisește nu că a văzut un prooroc, ci mărturisește ”mi-a spus toate câte am făcut”, ea recunoaște pe ea însăși ca vinovată pentru cele pe care le-a făcut.

Puținătatea credinței sau necredința omului trebuie privită ca o infirmitate. Pentru că cel care nu crede sau refuză mesajul Domnului Hristos trebuie privit ca un infirm, ca un om care se lipsește de mult bine, ca un om care se lipsește de șansa lui de a se pune în valoare ca om. Pentru că împlinirea ca om în această viață presupune a respecta voia lui Dumnezeu și poruncile lui Dumnezeu, a pune în lucrare binecuvântarea lui Dumnezeu încredințată fiecăruia. De aceea, trebuie să punem mare accent pe legătura liturgică neîntreruptă, prin rugăciune personală, prin rugăciune colectivă, cu voia lui Dumnezeu, cu persoana Mântuitorului Iisus Hristos. Pentru că așteptăm ca acestea să se reflecte în viața noastră.

Creștinul se roagă intens în cadrul unei Sfinte Liturghii. Se roagă și el singur, dar mai ales este important faptul că se roagă împreună cu frații săi. Preotul lansează doar chemări și teme pentru care noi să ne rugăm. Acel *Doamne miluiește* pe care creștinii îl rostesc, însoțind cu glasul lor, fie cântarea stranei, fie ceea ce intonează corul unei biserici, reprezintă de fapt participarea lor efectivă la Slujba care se oficiază în lăcașul sfânt.

Astfel, rugăciunea noastră personală din timpul slujbelor devine parte integrantă în rugăciunea comunității, a Bisericii. Nu participăm din exterior la o Sfântă Liturghie, ci Liturghia ne angajează pe fiecare dintre noi. Nu „asistăm” privitori de departe, precum făcea la început femeia samarineancă, care, formal, privea lucrurile doar din perspectiva materialității actului religios, ci ne angajăm cu toată ființa și trăirea noastră în a face lucrătoare din punct de vedere duhovnicesc Binecuvântarea sfântă.

Ceea ce rostește sau intonează Strana și Corul în dialogul liturgic cu Altarul nu sunt doar simple răspunsuri date la chemarea preoților, ci constituie rugăciuni, care sunt propuse spre rostire credincioșilor prezenți la slujbă. Toate replicile liturgice au în vedere, nu relaționarea dintre preot și credincioși, ci apropierea credinciosului de Dumnezeu, de starea de har, care dă adevărată împlinire ființei noastre.

Iată de ce, participarea la o Sfântă Liturghie pentru noi este Învier, tot așa cum fiecare moment de rugăciune este un mic moment de Învier. Iar prin învierea noastră se va revărsa lumina lui Hristos și bunătatea lui Dumnezeu și în viața societății în care trăim și ne manifestăm.

Pr. Mihai Mărgineanu

Cuvânt arhieresc pentru folos sufletesc

Pentru aceasta Dumnezeu a coborât pe pământ, pentru aceasta a viețuit printre oameni, pentru aceasta ne-a arătat calea care duce spre cer, pentru aceasta a luat asupra Sa păcatele tuturor, pentru aceasta a fost răstignit pe Cruce, a înviat din morți și S-a înălțat la cer, ca să găsească oameni aici pe pământ care să-I ofere viața lor, apa iubirii lor, pâinea credinței lor, în Dumnezeu Cel în Treime laudat. Dumnezeu nu dorește jertfele noastre, darurile noastre; ne dorește pe noi înșine. El nu este însetat de cele ale noastre, ci după noi înșine, iar noi, odată cu darurile noastre, sau, mai bine zis, înlăuntrul darurilor noastre, ne așezăm pe noi înșine zicând: <<Pe noi înșine și unii pe alții, și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm>>și prin aceasta, Domnul Hristos, Dumnezeul cerului și al pământului, primește apa cea adevărată care să-L adape pe El, Dumnezeu, în așteptarea iubirii, credinței și nădejzii noastre mântuitoare. Dacă Dumnezeu este însetat după iubirea și credința noastră, cât de mult este însetat omul după apa cea vie, după pâinea cea spre ființă - Dumnezeu!

„Precum cerbul dorește izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Însetat este sufletul meu după Dumnezeul Cel Viu, când mă voi arăta Feței lui Dumnezeu?” (Ps. 41, 1-2) Aceste cuvinte nu sunt rostite de un sărac care așteaptă doar mângâiere în Împărăția cerurilor după moarte, nu sunt rostite de vreun om care prin înțelepciunea acestei lumi încearcă să-și umple golul inimii sale căutătoare de sens și de lumină, ci sunt rostite de marele împărat David care avea și bogății nenumărate, care avea și știință și cunoaștere multă întru cele ale lumii, întru cele ale pământului; dar cu toate bogățiile pe care le avea, cu toată cunoașterea umană pe care o deținea, el strigă neîncetat că sufletul său este însetat după altceva, și anume după Dumnezeul Cel Viu.

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, la Duminica Samaritencei

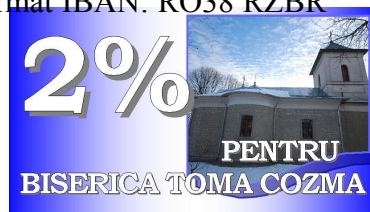
Termenul de depunere a formularului 230, prin care orice contribuabil poate redirecționa 2%, din impozitul pe venit, a fost prelungit până la data de 31 iulie 2019

Procedura nu implică nici un cost, redirecționarea acestor sume realizându-se din impozitul care a fost deja reținut în anul 2018 de către stat.

Datele noastre necesare pentru completarea Formularului 230 sunt:

- Numele Asociației: PAROHIA TOMA COZMA
- CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095
- Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Formulare personalizate găsiți și la pangarul bisericii sau pe site.

Luni, 27 mai:

Sf. Mc. Iuliu Veteranul

Învrednicindu-te a primi harul lui Hristos, ai biruit semeția tiranului închinător la idoli și, bine săvârșind lupta mucenicească, ai dobândit cununa biruinței. Pentru aceasta, toți credincioșii de la Dunăre cinstim pătimirea ta, Sfinte Mucenice Iuliu, slăvind pe Hristos Dumnezeu, Cel ce ne dăruiește, prin rugăciunile tale, mare milă.

Ție, celui neclintit pe piatra credinței, laudă îți aducem noi, cei tulburați de valul ispitelor, mult pătimitorule Iuliu din Durostorum, că te-ai arătat mărturisitor al lui Hristos și înțelept propovăduitor al Evangheliei, pentru care strigăm: Bucură-te, Sfinte Mucenice Iuliu Veteranul!

O, Sfinte Mucenice Iuliu, ostaș iscusit al împăratului ceresc, sub platoșa mijlocirii tale păzește-ne pe noi de toate ispitele acestei vieți trecătoare și cere de la Dumnezeu iertarea păcatelor noastre, ca să intrăm și noi în împărăția fericii veșnice, aducând Stăpânului jertfă de mulțumire cântarea: Aliluia!

Din Acatistul Sfântului Mucenic Iuliu Veteranul

Versete din Evanghelia zilei sub lupa exegezei patristice

(In. 4, 6) Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas.

După ce a trecut hotarele Iudeii și era acum printre străini, Mântuitorul se odihnește la Fântâna lui Iacov. El ne arată nouă ca într-un tip și în ghicitoră, că predica Evangheliei trebuie să plece de la Ierusalim și cuvântul dumnezeiesc trebuie acum să se extindă către păgâni.

Totuși, aceasta nu semnifică faptul că patriarhii trebuie să fie mai puțin cinstiți. Hristos îi va îmbrățișa pe ei din nou și va fi din nou ospătat și odihnit de ei, în sfinții Lui, păstrându-le lor harul cel dintâi nevestejit. (Sfântul Chiril al Alexandriei)

(In 4, 7) Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau.

“Băutura” Lui era să facă voia Celui ce L-a trimis. De aceea a spus: “Mi-e sete; dă-mi să beau”, adică să lucreze credința în ea și să bea din credința ei și să o altoiască pe ea în Trupul Lui, căci Trupul Lui este Biserica. (Fericitul Augustin)

(In. 4, 9) Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinienii.

Dar de ce Hristos a cerut să bea, când Legea nu permitea asta? Căci El nu ar fi cerut, dacă ar fi știut că ea nu o să îi dea. Ci mai mult, motivul pentru care a cerut era acela de a arăta indiferența Lui față de asemenea obiceiuri, pentru că, având să-i învețe pe alții să le desființeze, trebuia să le încalce El însuși. (Sfântul Ioan Hrisostom)

(In. 4, 11) Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie?

Totuși, pentru că femeia nu înțelegea încă aceste cuvinte și nu știa ce era “apa cea vie”, ea a zis către El: Doamne, nu ai găleată, și fântâna este adâncă. De unde ai Tu apa cea vie?. Tonul conversației se schimbă. Mai înainte, ea spusese cu îndrăzneală: “Cum tu, iudeu, ceri să bei apă de la mine”, acum, ea a folosit potrivit apelativul Doamne înaintea cuvintelor ei.

Înainte de a vorbi cu El, îl suspecta că este vreun călcător de lege din cauza setei lui puternice. Apoi, după ce a înțeles din răspunsul și cuvintele pline de pace că nu cerea apă pentru că era chinuit de sete, a dat mare cinstire cuvintelor Lui. De unde să îmi dai mie, spune ea, apa cea vie? Nu ai nici găleată și fântâna este adâncă. (Teodor de Mopsuestia)

sursa: doxologia.ro

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduț, tel. 0729 935 888

Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,

redactor sef@yahoo.com, Vasilica Onofrei

Foto: Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy

Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe
facebook

Biserica Toma Cozma

PROGRAM LITURGIC ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ

•Duminică, 26 mai 2019

- 08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur Duminica a V-a după Paști (a Samarinencii)

- 18:00 Paraclisul Maicii Domnului

•Miercuri, 29 mai 2019

-08:00 Acatistul Sf. Ap. Toma

•Joi, 30 mai 2019

-18:00 Acatistul Sf. M. Mc. Ecaterina

•Vineri, 31 mai 2019

-18:00 Slujba Acatistului Sfintei Învieri, cu rugăciuni de mulțumire, precum și dezlegări și rugăciuni pentru diferite trebuințe, urmate de citirea pomelnicelor care se poartă la biserica noastră

•Sâmbătă, 1 iunie 2019

- 07:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur (întru cinstirea ocrotitorilor parohiei, Sf. Ap. Toma și Sf. M. Mc. Ecaterina, ale căror moaște se află în biserică spre închinarea credincioșilor)

- 18:00 Slujba Vecerniei pentru Duminica a VI-a după Paști

Istorieară cu tâlc

Să te rogi și pentru preotul tău !

Am asistat nu demult la un dialog între câțiva preoți. Un preot mai tânăr, ajuns într-o parohie „uitată de lume”, cu puține familii rămase în sat a spus că și-ar dori să se transfere într-o „parohie mai bună”, mai aproape de oraș.

– Am copii mici, soția trebuie să facă naveta pentru a merge la serviciu... E greu. Satul este mic, acasă au rămas în majoritate oamenii în vârstă și cei bolnavi... În sat nu avem nici grădiniță și nici școală. Nu știu ce voi face cu copiii peste câțiva ani, când vor mai crește.

S-a lăsat tăcerea... Nu este ușor să fii preot, este o realitate. Sunt multe greutăți într-o parohie. Oamenii bolnavi, singuri, cuprinși de tristețe... Încotro să se îndrepte, cui să ceară un sfat? Se uită spre cer și spre preot. Au nevoie de încurajare, au nevoie de rugăciune, au nevoie de ajutor. Iar preotul, adesea apăsător și el de griji și neajunsuri, caută să aducă nădejdea în sufletele tuturor.

Un preot mai în vârstă a intervenit și a cerut voie să vorbească și el câteva clipe.

– Așa este părinte, nu este ușor în parohiile noastre, mai ales dacă încerci să-ți împlinești misiunea primită de la Dumnezeu cum se cuvine. Acum câțiva ani am vrut și eu să mă mut „într-o parohie mai bună”, o parohie mai mare și mai aproape de oraș. Mi-am spus că am stat 30 de ani în parohia primită în tinerețe, am fost pe cât am putut fidel lui Dumnezeu și oamenilor. Satul nu este prea mare. La aproape 60 de ani merit și eu să fiu undeva mai bine. Copiii sunt mari și sunt la oraș. Au familii, au servicii. Aș fi mai aproape de ei, aș fi mai aproape de spital, de un magazin... Mi-am completat dosarul pentru transfer și l-am depus la protopopiat. Așteptam cu oarecare emoție răspunsul, când... într-o zi mi s-a făcut foarte rău și a trebuit să fiu dus la spital. La spital, după câteva zile de repaus și de analize, medicii mi-au spus că ceva nu este în regulă și că va trebui să facem o biopsie.

Biopsia mi-a adus vestea de care mă temeam. Aveam un cancer destul de avansat. Am vorbit de multe ori cu oameni bolnavi de cancer, m-am rugat lui Dumnezeu să se facă bine, dar n-am înțeles niciodată starea prin care trece cineva care suferă de această boală. Frică, revoltă, tristețe, neputință... Te învăluie toate. Am stat în spital câteva săptămâni, am făcut tratamentul care se face în astfel de cazuri și am continuat să-l țin și acasă, cu regimul de rigoare. Au trecut două luni și am ajuns din nou la spital. Boala se agrava foarte mult. Din nou perfuzii, tratamente peste tratamente, slăbiciune generală. Un medic a chemat-o pe doamna mea preoteasă pentru a vorbi cu ea.

– Doamnă preoteasă, de acum este bine să-l luați acasă, să vă pregătiți. Noi nu mai putem să-l ajutăm. Zilele îi sunt numărate. Poate să mai trăiască 3 zile, poate să fie 10 zile, dar mai mult de două săptămâni nu cred să mai reziste. Am mai avut situații asemănătoare. Ne pare foarte rău.

Preoteasa a început să plângă, copiii la fel, rudele... Acasă, slăbit și mâhnit, fără să mă mai pot urni din pat, m-am gândit la toate, la toată viața aceasta care a trecut parcă prea repede. După vreo 5 zile am reușit într-o seară să ies puțin prin curte. O doamnă de la noi din sat m-a văzut de pe uliță și a venit la gard.

– Cum mai sunteți părinte? Cum vă mai simțiți?

– Uite așa cum mă vezi. Abia mai respir. Slavă lui Dumnezeu pentru toate. Asta este viața.

Femeia s-a uitat la mine cu o nădejde pe care o aveam și eu altădată, când îi încurajam pe credincioșii slăbiți de boală sau descurajați de viață ori deznădăjduiți.

– Părinte, nu știți, dar eu vă spun. La noi în sat aproape toată lumea se roagă să vă faceți bine. La bădia Toader se adună în fiecare seară câte 15 oameni și citesc la Psaltire, la mătușa Maria femeile citesc Paraclisul Maicii Domnului, la biserică cântărețul și moș Petrea pălmarul citesc vecernia și fac și ei rugăciuni cu oamenii... Cred că jumătate de sat postește ca să vă faceți bine. O să vă faceți bine, o să vedeți.

– Și m-am făcut bine părinților, a continuat preotul povestirea. Și acum, nu vreau să mă mai transfer nicăieri. Au trecut doi ani și nici prin gând nu-mi trece să mai plec din parohia mea. Stau să le întorc dragostea, să-mi plătesc datoria față de ei. Voi rămâne aici până la sfârșit. Mi-au dat viață, trebuie și eu să fac tot ce pot pentru ei. Acum vă întreb și eu: „Ce înseamnă o parohie bună?”

Arhim. Nicodim Petre, preluare după Doxologia.ro